

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3495 van 9 november 2007
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Angolese nationaliteit, op 21 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister tot weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANDECASTEELE loco advocaat P. CLARYSSE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

- 1.1. Verzoekster diende op 18 april 2001 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.
- 1.2. Omwille van een kennelijk ongegronde aanvraag werd het verblijf haar geweigerd bij beslissing van de gemachtigde van de Minister van 27 april 2001.
- 1.3. Na dringend beroep bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juni 2001 de in punt 1.2. vermelde beslissing.
- 1.4. Verzoekster diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing. De vordering tot schorsing werd op 25 maart 2002 verworpen. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen op 13 februari 2003.
- 1.5. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 3 juli 2002.
- 1.6. Op 12 juli 2002 werd het verblijf haar geweigerd omwille van de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag.
- 1.7. Na dringend beroep bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen die beslissing op 13 november 2002.
- 1.8. Op 26 maart 2003 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).
- 1.9. De in punt 1.8. vermelde aanvraag werd op 27 oktober 2003 onontvankelijk bevonden. Verzoekster diende hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State op 4 december 2003. Bij arresten van 11 augustus 2004 en 28 november 2006 werden ze verworpen.
- 1.10. Op 25 juni 2007 werd door verzoekster een vestigingsaanvraag ingediend als echtgenote van een Belgische onderdaan.
- 1.11. Op 27 juni 2007 werd aan verzoekster een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. De beslissing werd haar op 23 juli 2007 ter kennis gebracht.
- Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

In uitvoering van artikel 61(1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 25/06/2007 door X, geboren te Luena op 25/04/1963, onderdaan van Angola, geweigerd.

Reden van de beslissing (2)

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de Richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980

Artikels 43, 49/61 van het K.B. van 08.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.06.1998

Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en ten 3°c van de EEG-Richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968

Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-Richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de EEG-Richtlijn nr. 64/221 EEG.

2.2. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van het wettelijkheidsbeginsel. Verzoekster betoogt dat de richtlijnen 68/360/EG en 73/148/EG niet langer in werking zijn, zodat de gemachtigde van de Minister onterecht in haar motivering van de bestreden beslissing naar deze richtlijnen verwijst. Verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing ook inhoudelijk incorrect is, nu het Hof van justitie van de Europese Gemeenschappen in haar arrest van 25 juli 2002 voor recht verklaart dat: *'2/... Artikel 4 van de Richtlijn 68/360 en artikel 6 van de Richtlijn 73/148 aldus moeten worden uitgelegd dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van die lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen.'* Verzoekster benadrukt dat zij het bewijs van haar identiteit én van haar huwelijk met een Belgische onderdaan geleverd heeft

2.3. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het vertrouwensbeginsel. Verzoekster stelt dat zij een attest van immatriculatie ontving en dat de gemeente hiermee bevestigde dat zij alle benodigde documenten had bezorgd en aldus de aanvraag tot vestiging als ontvankelijk verklaarde. Verzoekster specificeert dat nu de gemeente door het afleveren van het immatriculatieattest de aanvraag tot vestiging noodzakelijkerwijze als ontvankelijk beschouwde, men de weigering tot vestiging niet op deze grond vermocht te steunen. Door dit wel te doen wordt volgens verzoekster het vertrouwensbeginsel geschonden, dat ertoe strekt te vermijden dat de burger in zijn rechtmatige verwachtingen wordt gefrustreerd. Verzoekster meent kunnen te rekenen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid, in casu de gemeente, in een concreet geval heeft gedaan.

2.4. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat de gemeente haar niet op de hoogte bracht van het feit dat ze diende te beschikken over een geldig paspoort of een visum. Verzoekster wijst op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 25 juli 2002 in de zaak VZW Beweging tegen rassenhaat, Antisemitisme en xenofobie tegen de Belgische Staat, en stelt dat het voldoende is om de identiteit en het huwelijk met een

onderdaan van een lidstaat te bewijzen. Verzoekster meent dat het beschikken over een geldige identiteitskaart in deze dan ook als gelijkwaardig moet worden aanzien als het beschikken over een geldig paspoort. Verzoekster verwijst naar de bestreden beslissing en betoogt dat verweerder zelf gesteld heeft dat ze haar identiteit en haar nationaliteit moet bewijzen. Verzoekster meent dat ze dat op afdoende wijze heeft aangetoond aan de hand van haar identiteitskaart en geboorteakte. Verzoekster meent dan ook dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van haar beslissing niet zorgvuldig, noch redelijk tewerk is gegaan. Vooreerst wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing twee dagen na het indienen van de aanvraag genomen werd. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de Minister dat zij niet de tijd nam om het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken, anders had zij wel vastgesteld dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit wél bewijst door middel van voorliggende stukken. Verzoekster werpt eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel op daar de gemachtigde van de Minister op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

2.5. Richtlijn 2004/38 EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarnaar verzoekster op een indirecte wijze verwijst, werd nog niet naar Belgisch recht omgezet. Artikel 3.1. van deze richtlijn bepaalt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en geldt ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Hieruit volgt dat de richtlijn 2004/38/EG op zich niet van toepassing is op unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op hun familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die de unieburgers in hun eigen lidstaat vervoegen. Verzoekster, die als Angolese onderdane om vestiging vraagt bij een Belgische onderdaan die zich in België bevindt, kan zich derhalve niet op een dienstige wijze rechtstreeks beroepen op deze richtlijn. In deze dient er te worden teruggevallen op artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). In het door verzoekster geciteerde arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (zaak C-459/99) waar de richtlijnen 64/221/EG, 68/360/EG en 73/148 EG in het geding waren, heeft het Hof gesteld dat een lidstaat noch een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel kan nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen. Niettegenstaande dit arrest enkel de echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat van de E.E.R. betreft, is de interpretatie van het Hof van Justitie ook van toepassing op de in artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een Belg, aangezien dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat de echtgenoot van een Belg gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van haar vestigingsaanvraag een Belgische huwelijksakte heeft overgemaakt en ten bewijze van haar identiteit, een Angolese identiteitskaart heeft neergelegd, waarna ze in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie. Conform het bovenvermeld arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 heeft verzoekster aldus documenten aangebracht aangaande haar huwelijk en haar identiteit. Zonder een onderzoek gewijd te hebben aan de bewijswaarde van de door verzoekster neergelegde identiteitskaart, kon de gemachtigde van de Minister derhalve de vestigingsaanvraag niet weigeren en kon zij a fortiori niet dienstig verwijzen naar de vereiste in het bezit te zijn van een reispas ten bewijze van verzoekster identiteit en nationaliteit.

Het eerste middel is gegrond. Aangezien de bespreking van het tweede en derde middel verzoekster geen bijkomend voordeel kan opleveren, worden deze middelen niet behandeld.

2.7. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2007 wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en zeven door:

mevr., M. EKKA rechter in vreemdelingenzaken,

dhr., L. JANS toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA